

je, da je med vladarji tudi najmirnejši in najpotrpežljivejši.

Mož vzvišenega duha in srca je želel videti svoje narode svobodne in srečne. Dal jim je ustavo; v državnih temeljnih postavah (iz l. 1867.) je izrečena za vse narode in tudi za vse posamezne državljane obširna svoboda. Na temeljne postave se opira tudi Slovenec, ko zahteva svojemu jeziku pravice v šolah in v uradih.

Tudi katoliški cerkvi je želel dati, kar je njenega, in katoličanom priskrbeti svobodo vesti. Toda lepo cesarjevo delo (iz l. 1855.) je uničeval sovražni duh časa.

Med raznimi avstrijskimi narodi sme Slovenec ponosno zatrjevati, da nikdar ni onečastil zvestobe do cesarja. Srce mu poka od žalosti, da mora celó zaradi te zvestobe, zaradi avstrijskega domoljubja mnogo trpeti, kakor se godi zlasti v Primorju. Toda cesar je zaščitnik pravice zatirancem: vstrajajmo v zvestobi, vstrajajmo v boju! Kje bo zmaga, to ni dvomno.

Zato pa Slovenija ob cesarskem jubileju ne samo hvaležno in zaupno

stopa pred svojega vladarja, ampak tudi proseče. Polaga mu na glavo venec častni — venec hvaležnosti; z zaupanjem se oklepa njegovega prestola, a tudi s prošnjami obstaja pred njim, da naj nas brani — sam trpin tudi usmiljen do trpinov Slovencev.

Dal Bog, da prinese naš cesarski jubilej notranji mir v Avstriji! Da bi spoznali vsi narodi jedino podlago medsebojnega delovanja: pravico! Kjer imajo razni narodi vladarja svojega kot vsem jednako dobrega očeta, ne bo jeden narod gospodoval, a drugi služil, temveč vsi naj delujejo kot enakorodni bratje v ljubezni in spoštovanju za prospeh svoj, nikdar ne v škodo drugemu, pa s tem tudi za prospeh skupne domovine — velike Avstrije.

V takem avstrijskem domoljubju kličemo tudi mi ob petdesetletnici cesarju: *Bog poživi, Bog potolaši, Bog ohrani milega cesarja Franca Jožefa I. do skrajnjih mej človeškega življenja, in njegova dela blagoslovi s nebes Vsemogočni!*

